

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμ. φύλλου 39 16 Ἰουνίου 2000

Παγιδευμένη ἐλευθερία

Αντιφατική ἡ ἐποχή μας ἢ ἐμεῖς, πού στοιχειοθετοῦμε τίς ἱστορικές σε-
λίδες τῆς νέας χιλιετίας; Παράλογα τά σχήματα, πού ἀποτελοῦν τόν
καμβᾶ τῆς σύγχρονης ζωῆς ἢ οἱ ἀνθρώπινοι παράγοντες, πού διαφεντεύ-
ουν καί καταταυρανοῦν τόν πλανήτη;

Οἱ διαφημίσεις καί οἱ προπαγάνδες, τά μηνύματα τῶν μεγάλων διε-
θνῶν ὀργανισμῶν καί τά διαγγέλματα τῶν ἐξουσιαστῶν τῆς
οἰκουμένης προβάλλουν σάν πρῶτο καί ἀναφαίρετο προνόμιο τοῦ ἀνθρώ-
που τήν ἀτομική ἐλευθερία. Τό δικαίωμα νά αὐτοπροσδιορίζεται καί νά
χαράσσει σέ κλίμα αὐτοτέλειας τά ὁράματά του καί τοὺς στόχους του.
Ταυτόχρονα, ὅμως, ἡ ἴδια προπαγάνδα καί ἡ ἴδια διαφήμιση, πανομοι-
ότυπες στή μισή οἰκουμένη, ἀναγκάζουν τίς μάζες νά χυθοῦν στά κα-
λούπια, πού διαμορφώνει ἡ σκληρή, κυρίαρχη πολιτική τῶν ἰσχυρῶν τοῦ
κόσμου καί ἡ διαπλεκόμενη ἐκμετάλλευση τοῦ μυαλοῦ καί τῶν χειρῶν τοῦ
ἀδύναμου πλήθους. Ρίχνουν στήν ἀγορά τό μεθυστικό πιστό τῆς ἐλευθε-
ρίας. Καί, ὅταν μεθύσουν οἱ ἀνθρώποι, τοὺς αἰχμαλωτίζουν, τοὺς δένουν
στό ἄρμα τῆς ἐκμετάλλευσης καί τοὺς σύρουν δέσμιους στήν ἐξυπηρέτηση
τῶν προνομίων τους.

Ιδιαίτερα καταλυτική και καταπιεστική είναι ή προπαγάνδα, όταν αναφέρεται στην πνευματική συγκρότηση του ανθρώπου. Στή σχέση του με τό Θεό. Στην προσήλωσή του στά βιώματα, πού ζωογόνησαν αναρίθμητες γενιές και προσανατόλισαν προς τόν ούρανό και προς τή βασιλεία του Θεού τίς εύγενέστερες υπάρξεις. Ή έμμονή στην πνευματική κληρονομιά στιγματίζεται ως άναχρονισμός. Ή διακίνηση μέσα στους λειμῶνες τῆς Ὁρθόδοξης έμπειρίας χαρακτηρίζεται όπισθοδρόμηση. Ή ένσωμάτωση στην Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ και ή συναδέλφωση μέσα στην Εὐχαριστιακή Συνέλευση αντιμετωπίζονται ως επικίνδυνες κινήσεις, πού άντιμάχονται τόν έκσυγχρονισμό.

Οί έλευθερίες, πού προσφέρονται, δέν πρέπει νά βγοῦν ἔξω από τά ὅρια του σύγχρονου γκέττο. Δέν έπιτρέπεται νά δρασκελίσουν τούς φραγμούς, πού ἔχει χαράξει τό σύστημα. Ή κυριαρχική βουλιμία τῶν δυναστών και ή μεθοδευμένη έκμετάλλευση, πού έπιβάλλεται από τούς κολοσσούς τῆς οίκονομίας.

Οί έλευθερίες, πού φωτίζονται στίς βιτρίνες του σύγχρονου πολιτισμοῦ και προωθοῦνται στά παράθυρα τῶν Μέσων Μαζικῆς Ἐνημέρωσης, είναι παγιδευμένες. Λειτουργοῦν ως παγίδες και ως ἄγκιστρα. Παγιδεύουν τίς υπάρξεις. Καί, στή συνέχεια, τίς αναγκάζουν νά σκύψουν τό κεφάλι και νά υπηρετήσουν ἁδιαμαρτύρητα τό σύστημα. Τά συμφέροντα τῆς ὀλιγαρχίας. Τό στημένο συγκρότημα τῆς οίκουμενικῆς δουλείας.

Δέν είναι τυχαίο τό γεγονός, ὅτι ή Ἐκκλησία θεμελιώθηκε σέ περίοδο παρόμοιας ιστορικῆς συγκυρίας. Μέσα στην πλαστή δόξα τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, πού επέβαλλε τή θέλησή της στή γνωστή, τότε, οίκουμένη και τιμοῦσε τίς έλευθερίες, μονάχα ὅταν έντάσσονταν στό σύστημα και στην αὐτοκρατορική θεοκρατία. Ή Ἐκκλησία, μέσα στό σχῆμα αὐτό, ἔζησε τό διωγμό και τόν πόνο, τήν καταπίεση και τό αἷμα του μαρτυρίου. Ἀλλά δέν πρόδωσε τήν έλευθερία τῆς συνείδησης και τό θησαύρισμα τῆς θείας Ἀποκάλυψης. Ἐμπονα και μαρτυρικά ἔζησε τίς μεγάλες της στιγμές. Τή δύναμη του Σταυροῦ. Καί τήν προοπτική τῆς Ἀνάστασης. Καί τροφοδότησε τήν ιστορία μέ πηγές ζωῆς. Καί τόν ούρανό μέ ἁγίους.

Αυτό τό μήνυμα φτάνει στην ἐποχή μας, ζωντανό και δυναμικό, ικανό Ἀνά προσανατολίζει τίς υπάρξεις και νά τίς διασώσει από τήν παγιδευμένη έλευθερία, από τή μεθοδευμένη αἰχμαλωσία.

Καταξίωση ή ναρκισσισμός;

«Έγκωμιαζέτω σοι ὁ πέλας καὶ μή τό σόν στόμα, ἀλλότριος καί μή τά σά χεῖλη». (Παροιμ. κξ' 2).

Νά σέ ἐγκωμιάζει ὁ κοντινός σου καί ὄχι τό δικό σου στόμα. Ὁ ἄλλος καί ὄχι τά δικά σου χεῖλη.

«Δοκίμιον ἀργύρῳ καί χρυσῷ πύρρωσις, ἀνὴρ δέ δοκιμάζεται διά στόματος ἐγκωμιαζόντων αὐτόν» (Παροιμ. κξ' 21).

Τό ἀσήμε καί τό χρυσάφι δοκιμάζονται μέ τί φωτιά. Καί ὁ ἄντρας δοκιμάζεται μέ τί στάση, πού παίρνει στούς ἐπαίνους τῶν ἀνθρώπων, πού τόν ἐγκωμιάζουν.

Τά παραπάνω λόγια ἀποτελοῦν Βιβλικά προστάγματα. Θεόπνευστα καί ἀναλλοίωτα. Καί, ταυτόχρονα, βρίσκονται θησαυρισμένα στίς ἀνθρώπινες καρδιές καί ὡς πλοῦτος προσωπικῆς ἐμπειρίας, ἀποκτημένος κατὰ τή μακρά πορεία καί τή δραματική περιπέτεια τῶν διαδοχικῶν γενεῶν, πού στοίχειοθετοῦν τή βίβλο τῆς ἱστορίας.

Ὁ αὐτοθαυμασμός, ἡ ἀλαζονική ἀναφορά σέ πραγματικά ἢ σέ ὑποθετικά κατορθώματα, ἡ αὐτοανακήρυξη σέ ἥρωα ἢ σέ κοινωνικό ἀναμορφωτή, ἡ τεχνητή πρόκληση ἐπαίνων ἀπό τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντος ἢ ἀπό τοὺς ἐπαγγελματίες τῆς κολακείας, ἀποτελοῦν συμπτώματα ναρκισσισμοῦ καί μειωμένης σοβαρότητας. Ἐκρηξη ἐγωπάθειας. Αὐταρέσκεια καί αὐτοϊκανοποίηση. Τάνυση τῆς προσωπικότητας, γιά νά προβληθεῖ καί νά ἐπιβληθεῖ μέ ἀνάστημα ἀναμορφωτῇ ἡγέτη.

Αἰῶνες μετά τή διατύπωση τῆς θε-

όπνευστης ὑπόμνησης τῶν Παροιμιῶν, ἕνας λόγιος εἰδωολάτρης, ὁ Σενέκας, μετέφερε τήν ἐξειδικευμένη κοινωνική του ἐμπειρία σέ μιὰ του ἐπιστολή: «Μπορεῖτε νά προσδιορίσετε τό χαρακτήρα τοῦ καθενός ἀνθρώπου, ὅταν παρατηρήσετε τόν τρόπο, μέ τόν ὁποῖο δίνει καί δέχεται τοὺς ἐπαίνους».

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ φωτισμένοι ἀπό τίς διδαχές τῆς Ἱερῆς Ἀποκάλυψης καί οἱ ἄγευστοι τοῦ Θεοῦ λόγου, πού, ὡστόσο, ἔχουν τά μάτια ἀνοιχτά, παρακολουθοῦν τή δραματουργία τῆς ἱστορίας καί φωτογραφίζουν τίς συμπεριφορές, συγκλίνουν στό ἴδιο συμπέρασμα. Ὁ ναρκισσισμός εἶναι τό πάθος τῶν μικρῶν ἀναστημάτων, πού ὑποφέρουν ἀπό τή μικρότητά τους καί ἀγωνίζονται νά σκαρφαλώσουν καί νά προβληθοῦν στήν ἐξέδρα τῆς διασημότητας.

✠

Δέν θά θέλαμε ποτέ νά βρεθοῦμε

στή δυσάρεστη θέση, νά στιγματίσουμε τή συμπεριφορά τών σύγχρονων ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων μέ τήν υπόμνηση τοῦ θεικοῦ προστάγματος τών Παροιμιῶν. Ἀλλά πῶς νά δρασκελίσεις τήν πραγματικότητα; Πῶς νά ἀγνοήσεις τίς κραυγές τοῦ αὐτοθαυμασμοῦ καί τῆς αὐτοϊκανοποίησης, πού ἐκπορεύτηκαν ἀπό τό ἀρχιεπισκοπικό μέγαρο καί γέμισαν τή διετία; Πῶς νά ἀπωθήσεις ἀπό τό λογισμό σου τό παιχνίδι στή ρουλέτα τῆς δημοτικότητας, πού ἔγινε ἡ κύρια ἀπασχόληση τοῦ προκαθημένου τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἐντολοδόχου τοῦ πνεύματος τῆς ταπεινοφροσύνης καί τῆς ἱερατικῆς σεμνότητας; Πῶς νά διαγράψεις ἀπό τό καντράν τῆς μνήμης σου τίς ἀλαζονικές ἐμφανίσεις καί τίς κομπορρημοσύνες τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου, πού ἐμφανίστηκε καί αὐτοπροβλήθηκε ὡς ἀναμορφωτής τῆς Ἐκκλησίας, ὡς κατακτητής τῶν νεανικῶν καρδιῶν, ὡς φορέας νέου πνεύματος καί ὡς θεμελιωτής ἔργων μεγάλης πνοῆς καί πρωτόγνωρης ἐμβέλειας;

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, πρὶν ἀκόμα πιάσει στό χέρι τή σφραγίδα τῆς ἐξουσίας, πρὶν ἀνεβεῖ τὰ σκαλοπάτια τοῦ πρώτου ἐπισκοπικοῦ θρόνου, ὑπερπλήρωσε τίς τηλεοπτικές ὁθόνες μέ τήν παρουσία του καί πόλωσε τίς ἀκοές τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ἀθέων μέ τίς ἀπανωτές ἐπαγγελίες του. Αὐτοανακηρύχτηκε «ἡγέτης», μοναδικός καί αὐθυπόστατος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ὅλης τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὡς ὁ ἕνας καί μοναδικός Ἐπίσκοπος, πού ἔχει τό ἀποκλειστικό δικαίωμα νά μιλάει γιά ὅλα τὰ θέματα καί νά ἀποφαίνεται γιά ὅλα τὰ προβλήματα. Ὡς ὁ σοφός καί ἐξειδικευμέ-

νος σχεδιαστής τῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς καί τῆς ποιμαντικῆς φροντίδας. Ὡς ὁ πρῶτος καί ἀπαράμιλλος ἐκφραστής τῆς Ὁρθόδοξης παράδοσης, ὁ κανόνας τοῦ συντηρητικοῦ πνεύματος καί ὁ ὁριοθέτης τοῦ ἀνοίγματος τῆς προοδευτικότητας. Ὡς ὁ κυρίαρχος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἄμβωνα καί ὡς ὁ μόνος δικαιούχος νά διατυπώνει κρίσεις καί προτάσεις γιά τὰ καυτά θέματα τῆς ἐπικαιρότητας.



Καί ἀπό τή στιγμή, πού ἔνοιωσε ἀναπαυμένος καί βολεμένος στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο καί εἶδε τοὺς ὀγδόντα Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς μικρές κουκίδες στό πάζλ τῆς ἐξουσίας του, οἱ ἐκφράσεις τῆς ἔπαρσης πληθύνθηκαν καί ὁ ἀλαζονικός αὐτοπροσδιορισμός κατάντησε ἡ σταθερή παράμετρος τῶν ὁραματισμῶν του καί ἡ μόνιμη πρόκληση.

Δέν στάθηκε ἀγαπητικά καί ὑπομονετικά, νά ἀκούσει τήν ἀγωνία καί τήν κρίση τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καί νά εὐθυγραμμίσει πρὸς τίς ἀνάγκες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος τήν ποιμαντική προσφορά του. Δέν κρατήθηκε στή σκιά τῆς σεμνότητας, γιά νά μὴ μολυνθεῖ ὁ λόγος του καί ἡ διακονία του ἀπὸ τὸν ἰό τῆς ἔπαρσης. Μίλησε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Καί μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του. Αὐτοπροσδιορίστηκε ὑποδειγματικός ἐκκλησιαστικός ἡγέτης. Καί ἀγωνίστηκε νά φυτέψει τήν ἀθεολόγητη ἀποψή του στὰ μυαλά τῶν ἀκροατῶν του καί τῶν τηλεθεατῶν του.

Σημειώνουμε μερικές ἀπὸ τίς πολλές, τίς πάμπολλες ὑπεροπτικές διακηρύξεις του.

Κατὰ τήν ὑποδοχή τῆς εἰκόνας τοῦ «Ἄξιον ἔστί» στίς 15 Ὀκτωβρίου 1999,

τέντωσε τό ανάστημά του καί δήλωσε ὅτι τήν ὑποδέχεται «ὡς προκαθήμενος τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». («Ἐλευθεροτυπία», 16 Ὀκτωβρίου 1999). Λησμόνησε, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος λειτουργεῖ Συνοδικά. Καί ὅτι αὐτός δέν εἶναι τίποτε περισσότερο, παρά μόνο ὁ πρόεδρος στίς Συνοδικές διασκέψεις τῶν ὑπεύθυνων Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τό Σάββατο 23 Ὀκτωβρίου 1999, στήν ιδιαίτερη πατρίδα του τήν Ξάνθη δήλωσε: «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἐνιαία καί ἀδιαίρετη. Καί μόνη ἀρχή ἔχει τήν Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν». («Ἐλεύθερος Τύπος» 25 Ὀκτωβρίου 1999). Στή μεγαθυμία του(!) ὑποβάθμισε ὅλους τοὺς συνιεράρχες του καί τοὺς ἔκανε ὑποτακτικούς του καί ἐξαρτήματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς του.

Στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Ὀκτωβρίου 1998, πέντε μόνο μήνες μετά τήν προέλασή του στό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν καί πρίν ἀκόμα προλάβει νά ξεπεράσει τήν ἀγωνία τοῦ δρομέα στό στίβο τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς διαδοχῆς, διατύπωσε τήν ἀπαίτηση νά ὑπερψωθεῖ ὡς «πρῶτος», νά τοῦ ἀναγνωριστοῦν πατριαρχικά δικαιώματα καί νά τόν μνημονεύουν ὅλοι οἱ Μητροπολίτες, ὡς προϊστάμενό τους καί ὡς κυρίαρχο ποιμενάρχη καί στίς δικές τους Μητροπολιτικές ἐπαρχίες. Καί γιά νά ἱκανοποιήσῃ τήν ἀλόγιστη φιλοδοξία του, δρομολόγησε διαδικασίες, πού ἔφεραν τό διχασμό στήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί προκάλεσαν ρήγμα στίς σχέσεις τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας μέ τό Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀκόρεστος στό μεθυστικό ποτό τῆς

δημόσιας προβολῆς καί τῆς κολακευτικῆς ἀναγνώρισης, ἀπέβαλε καί τό τελευταῖο κάλυμμα τῆς σεμνότητος καί περιέρχεται «τάς ὁδοῦς καί τάς ρύμας» ἀνακηρύσσοντας τόν ἑαυτό του «ἡγέτη» καί «ἀρχηγό τῆς Ἐκκλησίας, λησμονώντας ἤ, μάλλον, περιφρονώντας τή βασική ἀρχή τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας, πού ὁμολογεῖ ἀρχηγό τῆς Ἐκκλησίας τόν σταυρωμένο καί ἀναστημένο Κύριό μας.

Στίς 18 Ἀπριλίου τοῦ 2000, δηλαδή πρόσφατα, μιλώντας στό 1ο ἐνιαῖο Λύκειο Ἀγ. Δημητρίου, εἶπε: «Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη χαρά γιά ἕναν ἡγέτη ἀπό τό νά βλέπει τά βλέμματα τῶν νέων στραμμένα πάνω του». Καί πρόσθεσε: «Παλαιότερα οἱ ἱερεῖς “ἐβγαζαν” στούς νέους κάτι τό ἀποκρουστικό, τώρα ὅμως τά πράγματα ἔχουν ἀλλάξει καί αὐτό τό πρόσωπο ἦρθα νά σᾶς προβάλῳ ἐγώ».



Οἱ διακηρύξεις αὐτές, συνοδευμένες καί ἀπό τίς προγραμματισμένες καί μεθοδευμένες προκλήσεις τῶν λαϊκῶν χειροκροτημάτων, ἔδωσαν στούς κόλακες, πού περιβάλλουν τόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο καί ἀρμέγουν τό γάλα τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς εὐνοίας, τήν εὐχέρεια νά τροφοδοτήσουν τήν κοινή γνώμη μέ τά γκάλοπς τῆς ὑπερτροφικῆς δημοτικότητος τοῦ σημερινοῦ προκαθημένου. Διακήρυξαν προφορικά καί ἔγραψαν σέ ὅλους τοὺς τόνους τῆς ὑπερβολῆς, ὅτι ὁ κ. Χριστόδουλος ἔχει πετύχει τόν ψηλότερο δείκτη δημοτικότητος. Ὅτι εἶναι ἀποδεκτός ἀπό τό μεγαλύτερο μέρος τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας. Ὅτι ἔχει καταφέρει νά κερδίσει τήν ὠριμη ἡλικία καί τήν ἐπανάστατημένη νεότητα. Ὅτι οἱ ἀποδέ-

κτες τῶν λόγων του καί τῶν συνθημάτων του εἰσρέουν στήν Ἐκκλησία καί στρατεύονται στό πλευρό του, γιά νά βιώσουν τή Χάρη τῶν Μυστηρίων καί τή χαρά τῆς «καινῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς».

Ἐκκλησιαστικοί παρατηρητές, ἀλλά καί κοινωνικοί παράγοντες, καθώς παρακολουθοῦν τίς ἀνεδαφικές ἀνακοινώσεις καί τά σικέ δημοσιεύματα τῶν παρατρεχάμενων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί τούς δείκτες τῶν δημοσκοπήσεων, πού τούς ἐμφανίζουν νά ἀνεβαίνουν στό ὄριο τῆς ὑπερπλήρωσης καί τῆς ἔκρηξης, δέν κρύβουν τίς ἐπιφυλάξεις τους καί τίς ἀντιρρήσεις τους. Τά ἐρωτήματα, πού σπονδυλώνουν τίς δημοσκοπήσεις, εἶναι γενικά καί ἀόριστα. Καί οἱ ἀπαντήσεις διατυπώνονται κυρίως σέ πολιτικό πλαίσιο καί ἐκφράζουν τίς πολιτικές ἢ τίς κοινωνικές ἀναζητήσεις αὐτῶν, πού παίρνουν μέρος στά γκάλοπς. Ὅταν, π.χ. ὁ δημοσιογράφος ρωτᾷ, ἂν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πρέπει νά ἐκφράζει ἀποψη γιά τά ἐπικαίρα θέματα, εἶναι φυσικό νά πάρει ἀπό τούς περισσότερους τήν ἀπάντηση, ὅτι σάν Ἕλληνας πολίτης ἔχει ὅλο τό δικαίωμα νά μιλάει καί ὡς λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά μεταφέρει στό φόρουμ τῶν δημοσίων συζητήσεων τήν ἀγωνία ἢ καί τή διαμαρτυρία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Ὅμως, ὕστερα ἀπό αὐτή τή σφιγγομέτρηση, οἱ φωστῆρες τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς καμαρίλας, πού ὀργανώνουν τά γκάλοπς, δέν τολμοῦν νά θέσουν τό ἐρώτημα, ἂν οἱ πολλοί βρίσκουν σοβαρές καί ἀποτελεσματικές τίς παρεμβάσεις τοῦ κ. Χριστοδούλου. Ἄν ὀρθοτομεῖ τήν ἐκκλησιαστική ἀλήθεια. Ἄν μέ τά ἀνεκδοτάκια του, τά ἀφελῆ ἢ τά χαζά, ἐπηρεάζει τήν κοινή

γνώμη. Ἄν μέ τίς ἀτάκες του καί μέ τίς κραυγές του καταφέρνει νά δαμάσει τό ρεῦμα τῶν ἀρνητικῶν ἐξελίξεων καί νά τό στρέψει πρὸς τήν κατεύθυνση τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης καί τῆς καταξιωμένης εὐπρέπειας. Τέτοια ἐρωτήματα δέν ὑποβάλλονται στό πλῆθος. Γιατί ὑπάρχει φόβος νά συμπιέσουν τό δείκτη τῆς δημοτικότητας πρὸς τίς χαμηλότερες διαβαθμίσεις ἢ καί πρὸς τήν ἀπογοήτευση τῶν ἀρνητικῶν ἐνδείξεων.

Οἱ κόλακες ἔχουν πιάσει τό σφιγμό τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Τόν περιτριγυρίζουν ἀσφυκτικά. Τόν παρακινοῦν στήν ἀέννη προβολή καί στήν αὐτοδιαφήμιση. Καί ὀργανώνουν τά γκάλοπς, γιά νά ἐπαναφέρουν τό κλίμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καί τῆς αὐτοπεποίθησης, ὅταν οἱ ἐξωτερικές συνθήκες καί οἱ ἀστοχίες τοῦ προκαθημένου τό παγώνουν καί τό ὑποβαθμίζουν.



Ἡ ὑπεροπτική παρέλαση καί προέλαση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου στόν ἐκκλησιαστικό καί στόν κοινωνικό χῶρο, κατά τή διαδρομή τῆς διετίας, προκάλεσε κυματισμούς ἀντιδράσεων ἐκ μέρους τῶν δημοσιογράφων καί ἐρωτηματικά σέ μεγάλη μερίδα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Γιατί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει κολλήσει στό τζάμι τῆς τηλεόρασης; Γιατί δέν κάνει τήν παραμικρή κίνηση, δίχως νά καλέσει τά κανάλια νά φωτογραφίσουν τήν πρωτοβουλία του καί νά τή φωτίσουν καί νά τήν ἐπιβάλουν στό μάτι καί στό αὐτί τῆς πλατειᾶς μάζας; Γιατί, κάθε φορά, πού μιλάει, αὐτοεγκωμιάζεται καί αὐτοπροβάλλεται ὡς ἡγέτης καί ὡς ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας;

Ἡ δημοσιογραφία δέν ἄργησε νά κάνει τή διάγνωση. Ἡ ἀρχιεπισκοπική προβολή ξεπερνάει τά ὅρια τοῦ ἀναγκαίου καί τοῦ ἐπιτρεπτοῦ. Εἶναι ἕνας καθαρός ἐκτροχιασμός. Ἐκδήλωση ὑπερτροφικοῦ ναρκισσισμοῦ. Σύνδρομο ἀδάμαστης ἐγωπάθειας.

Γράφτηκαν κριτικές. Ἐγιναν σοβαροί σχολιασμοί. Διατυπώθηκαν ὑπεύθυνες γνώμες. Ἀλλά τό κακό δέν ὑποχώρησε. Σοβαρός ἐπιστολογράφος ἐπισήμανε μέσα ἀπό τίς στήλες ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας, ὅτι ἡ ἐπιδίωξη τῆς ὑψηλῆς δημοτικότητας ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου θρίσκειται σέ πλήρη ἀντίθεση πρὸς τή βιβλική καί τήν ἐκκλησιαστική παράδοση. Ἀπό τήν αὐγή τῆς ἱστορίας, οἱ φορεῖς τοῦ θεικοῦ μηνύματος καί οἱ διάκονοι τοῦ θεικοῦ σχεδίου κινοῦνται καί μάχονται στό κλίμα τῆς δυσμένειας καί τῆς ἀντιδημοτικότητας. Οἱ προφήτες δέν εἶχαν δημοτικότητα. Διώχθηκαν καί θανατώθηκαν. Ὁ Κύριος ὁδηγήθηκε στό Σταυρό. Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἀντιμετώπισαν τό διωγμό καί τό μαρτύριο. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας γεύτηκαν τήν πικρία καί τήν ταιλαιπωρία καί τό θάνατο. Ἡ πλοκή τοῦ ἱστοῦ τῆς δημοτικότητας ἐκ μέρους τοῦ κ. Χριστοδούλου εἶναι μιὰ καινοτομία, πού ἀνατρέπει τήν ἐκκλησιαστική παράδοση καί εἰσάγει τό πνεῦμα τοῦ κόσμου στό Γολγοθᾶ τοῦ Ἰεροῦ Θυσιαστηρίου.



Ἡ ἀλλόκοτη αὐτή τάση, ἡ ὑπερβολή τῆς αὐτοπροβολῆς, πολύ γρήγορα τροφοδότησε τό φαιδρό σχόλιο καί τή γελοιογραφία. Στίς ἐφημερίδες πέρασαν δημοσιεύματα, πού εἰρωνεύονταν ἢ καί χλεύαζαν τό «ἡγετικό»(!) προφίλ τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου. Καί στίς ὁ-

θόνες τῶν τηλεοράσεων ἐμφανίστηκαν γελωτοποιοί, πού ἐπιχείρησαν νά μιμηθοῦν ἢ καί νά παραχαράξουν τό ὕφος του καί νά ἐξουδετερώσουν ἔτσι τήν ὁποιαδήποτε παρέμβασή του στά κοινωνικά δρώμενα.

Ὅλοι πονέσαμε βαθεῖα γιά τήν ἐξέλιξη αὐτή. Γιατί, πέρα ἀπό τό συγκεκριμένο πρόσωπο, ἡ γελοιοποίηση καί ὁ ἀποσυντονισμός περνάει στήν ιδιότητα τῆς ἀρχιερωσύνης καί στό θεσμό τοῦ προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ κ. Χριστόδουλος δέν ἔδειξε νά προβληματίζεται καί νά ἀποκαθιστᾷ τή γνήσια εἰκόνα τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας. Συνέχισε μέ τίς ὑπερφίαλες ἀπαιτήσεις του καί μέ τά ἀνεκδοτάκια του καί μέ τίς ἀτάκες του νά δίνει τροφή στά δυσμενῆ σχόλια καί στούς σχεδιαστές τῶν χιουμουριστικῶν ἐκπομπῶν.



Τελευταία θέλησε νά ἐπιχειρήσει μιὰ συστηματική ἐκστρατεία γιά νά κερδίσει τίς καρδιές τῶν νέων ἀνθρώπων. Αὐτῶν, πού σήμερα κάθονται στά θρανία τῶν Σχολείων καί αὔριο θά προωθηθοῦν στίς ἡγετικές ἐπάλξεις τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πολιτείας. Νά βρεθεῖ ἀνάμεσά τους. Νά τοὺς μιλήσει μέ θερμότητα καί ἀγάπη. Νά ἀνοίξει μαζί τους διάλογο. Νά τοὺς παραδώσει τίς πατρικές του συμβουλές. Νά τοὺς προβληματίσει γιά τίς παγίδες, πού εἶναι στρωμένες στό διάβα τους.

Ποιός δέν θά ἦταν πρόθυμος νά χειροκροτήσει αὐτή τήν ἀρχιεπισκοπική πρωτοβουλία; Καί ποιός δέν θά χαίροταν νά βλέπει τόν προκαθήμενο ἀνάμεσα στά νέα θλαστάρια; Ὡστόσο, ἡ ἐξέλιξη δέν ἦταν αὐτή, πού περιμέναμε ὅλοι μας. Ἡ παρουσία τοῦ Ἀρχιεπι-

σκοπού δέν σήμανε ἕνα ἄνοιγμα τῆς Ἐκκλησίας στή νεολαία καί μιὰ προσέγγιση τῆς νεολαίας στήν Ἐκκλησία. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος πορεύθηκε πρὸς τὴ νέα γενιά μέ τό τουπέ τοῦ ἀναμορφωτῆ καί μέ τὴν εὐτέλεια τοῦ λαϊκιστῆ. Μίλησε στά παιδιά σέ ἀργκό γλώσσα, ἀλλὰ δέν κατάφερε νά ἀνοίξει μαζί τους ζωντανό διάλογο καί νά τοὺς μεταδώσει μήνυμα. Οἱ μαθητὲς ἀποκρυπτογράφησαν τὴν προσωπικότητά του. Ἐπίασαν τὸν ἀρρωστημένο ἡγεμονισμό του. Καί ἀνταποκρίθηκαν μέ τίς κραυγές τῆς ἐπιδοκιμασίας(!) καί μέ τὰ χειροκροτήματα τῆς... καζούρας. Ἀνεβασμένοι σέ τραπέζια καί σέ καρέκλες, ἄρχισαν νά φωνάζουν «Χρι-στό-δου-λος, Χρι-στό-δου-λος». Καί, σέ ἕνα δεύτερο πλάνο, διατύπωναν τό ἕνα καί μοναδικό τους αἶτημα «ἄ-νέ-κδο-το, ἄ-νέ-κδο-το». Ἡ νεανικὴ διεισδυτικότητά καί εὐρηματικότητά ἀνεκάλυψε τὴν κρυφὴ ὁρμή τῆς ψυχῆς καί ἀπάντησε μέ τὴν ἐπιδοκιμασία τοῦ «χαβαλέ». Φυσικά, ὁ ἐπίσημος συνομιλητὴς τους δέν κατάφερε νά ἐρμηνεύσει τὰ κίνητρα καί τὴν ποιότητα τῶν ἐπιδοκιμασιῶν. Ἐμεινε νά πιστεύει, πῶς ἡ παρουσία του ξεσήκωσε τὴ νεολαία καί τὴν ἔφερε ταπεινὴ προσκυνήτρια μπροστά στά πόδια του.

Τό φαινόμενο αὐτό, πυκνὸ στίς αἰθούσες τῶν Σχολείων καί τῶν Πανεπιστημίων, ὅπου φιλόδοξοι καθηγητὲς ἀμείβονται μέ τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα καί μέ τίς ἐπιδοκιμασίες καί τοὺς εἰκονικοὺς θαυμασμοὺς τῶν προτερημάτων τους, ἔπρεπε νά κινήσει τουλάχιστον τὴν ὑποψία τῆς ἀρχιεπι-

σκοπικῆς συνοδείας. Καί νά συστήσουν στὸν προϊστάμενό τους νά ἀλλάξει ὕφος καί ρεπερτόριο, ἂν θέλει νά ἀποκτήσει ἀληθινὴ πρόσβαση στίς καρδιές καί στοὺς προβληματισμοὺς τῶν νέων ἀνθρώπων. Ἀλλὰ αὐτό δέν ἔγινε. Ἀντίθετα, ὅλοι τους δείχνουν πανευτυχεῖς μέσα στό πανδαιμόνιο τῶν νεανικῶν κραυγῶν. Καί ἀποδέχονται τὰ «τετελεσμένα», ἀκόμα καί ὅταν τὰ ἀρχιεπισκοπικὰ ἀνέκδοτα διασύρουν καί εὐτελίζουν ἱερά πρόσωπα, καί ἐγγίζουν βέβηλα τὴν Ἁγία Τριάδα. Καί πιστεύουν, ὅτι ἡ νεολαία ἀνταποκρίθηκε στό ἀρχιεπισκοπικὸ κάλεσμα καί πλησίασε τὴν πύλη τῆς Ἐκκλησίας.

✠
Ὁ θεόπνευστος λόγος, πού ἔχει καταχωρηθεῖ στό βιβλίο τῶν Παροιμιῶν, ἀποκρυπτογραφεῖ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου. *«Τό ἀσήμι καί τό χρυσάφι δοκιμάζονται μέ τὴ φωτιά. Καί ὁ ἄντρας δοκιμάζεται μέ τὴ στάση, πού παίρνει στοὺς ἐπαίνους τῶν ἀνθρώπων, πού τὸν ἐγκωμιάζουν».*

Οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας παρακολουθοῦν τὴν ἀκόρεστη δίψα τοῦ προκαθημένου γιὰ ἐμφανίσεις καί γιὰ φαντασμαγορικές τελετουργίες. Γιὰ ἐπαίνους καί γιὰ ζητωκραυγές. Καί θλίβονται βαθύτατα. Γιατί οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές δέν ἔχουν τὴ σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι ἐπιδιώξεις τοῦ κόσμου. Καί ἐγγραφές στή βίβλο τῆς ἁκρατῆς καί ἀθεράπευτης φιλοδοξίας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ



ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΕΣ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ

Στό τεύχος 35 της ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ, που κυκλοφόρησε στις 15 Ἀπριλίου τοῦ 2000, καταχωρίστηκε μία συγκλονιστική ἀποκάλυψη. Τὴν ἐπαναφέρουμε στή μνήμη τῶν ἀναγνωστῶν μας, ὅπως ἀκριβῶς τότε εἶχε δημοσιευτεῖ, γιατί θεωροῦμε πὼς πρέπει νά συμπληρωθεῖ καί μέ ἄλλες, παρεμφερεῖς ὁμολογίες.

«Μία ἐξομολόγηση μέ νόημα».

Παράγοντας ὑψηλά ἱστάμενος, πού ὑποχώρησε σέ ἄνωθεν ἰσχυρές πιέσεις καί συνέβαλε στήν κακή πορεία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος, ἐξέφρασε ἐκ τῶν ὑστέρων τή λύπη του σέ στενό φιλικό του περιβάλλον καί εἶπε: «Μετάνοιωσα εὐλικρινά. Ἦταν ἡ πιό μελανή σελίδα τῆς ζωῆς μου».

Θά ἀναφερθοῦμε ὅμως καί σέ δύο ἄλλες παράλληλες ὁμολογίες, πού ἔγιναν κατὰ τό παρελθόν γιά τό ἴδιο θέμα. Καί οἱ δύο προέρχονται αὐτὴ τή φορά ἀπό παράγοντες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου.

Ὁ πρῶτος εἶναι ἐνεργό μέλος τῆς Ἱεραρχίας. Εἶναι τό πρόσωπο, τό ὁποῖο διαδραμάτισε βασικό ρόλο στή δημιουργία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος τόν Ἰούλιο τοῦ 1974. Συνεργάστηκε τότε «μέ ἄλλους», γνωστούς καί μὴ ἐξαιρετέους, γιά νά ἀπονεμηθοῦν, στοὺς τόσο ἄδικα διωχθέντες δώδεκα Ἀρχιερεῖς, οἱ προκλητικοὶ μητροπολιτικοὶ τίτλοι, τὰ ἐπιλεγόμενα «παρτσούκλια», τὰ ὁποῖα ποτέ κανένας, προφανῶς

ἀπό ἐντροπή, δέν ἐτόλμισε οὔτε κἄν νά ψελλίσει. Αὐτός λοιπόν ὁ Ἀρχιερέας ἐκμυστηρεύθηκε τοῦτο τό φοβερό: **«Ἦταν μεγάλο λάθος ἡ δημιουργία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος. Πρέπει νά εὑρεθεῖ τρόπος νά διορθωθεί».**

Ἡ ἄλλη διαπίστωση προέρχεται ἀπὸ ἓνα συνετὸ Ἐπίσκοπο, μέ βαθύ θεολογικό στοχασμό, πού ἐκοιμήθη πρόσφατα. Γράφει λοιπόν ὁ σεβαστός αὐτός Γέροντας καί τοῦτα τὰ λόγια, μεταξύ τῶν ἄλλων ἐλεγκτικῶν ἐπισημάνσεων, σέ ἐπιστολή, πού ἀπνύθουε στὸν προηγούμενο Ἀρχιεπίσκοπο μακαριστὸ Σεραφεῖμ καί πού δόθηκε στή δημοσιότητα, καθ' ὑπόδειξη δική του, μετὰ τὴν κοίμησή του:

«...Ἀπεδείχθη ὅμως ὅτι ἐκεῖ, πού πρέπει νά ἐπιδειξώμεν θάρρος καί γενναιότητα εἴμεθα ὅλοι δειλοὶ καί κατώτεροι τῶν περιστάσεων. Ἐννοῶ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἀντικανονικῶς καί παρανόμως ἐκπεσόντων ἀρχιερέων, μετὰ τὴν ὑπ' ἐμοῦ τολμηθεῖσαν εἰσήγησιν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ ἐπανακρίσεως καί ἀναθεωρήσεως τῶν ὅσα ἐτολμήθησαν κατὰ τό παρελθόν θέρος... Λυποῦμαι διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν καί τὴν σπουδὴν ἡμῶν...».

Οἱ ὑπεύθυνες αὐτές διαπιστώσεις εἶναι πράγματι ἀποκαλυπτικές καί θά ἔπρεπε νά προκαλέσουν σεισμό στὶς συνειδήσεις τῶν διοικούντων τὴν Ἐκκλησία. Ἀποτελοῦν συνταρακτικὲς ὁμολογίες γιά τό φοβερό ἀτόπημα, τό ὁποῖο διαπράχθηκε ὑπὸ τό

κράτος της δικτατορίας, χωρίς καμμία κανονική διαδικασία, σέ βάρος των ἔντιμων αὐτῶν Ἀρχιερέων, τό ὁποῖο συντηρήθηκε περισσότερο ἀπό ἓνα τέταρτο τοῦ αἵωνα καί τό ὁποῖο ἐξακολουθεῖ νά ταλαιπωρεῖ ἀκόμη καί σήμερα τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Σύνοδος ὁμως οὐδόλως ἐνοχλήθηκε. Δέν συγκλονίστηκε ἀπό αὐτές τίς ἰσχυρές σεισμικές διαπιστώσεις. Καί «μεριμνᾷ καί τυρβάζει» περὶ ἄλλων πολλῶν, ἐπουσιωδῶν καί ἀσχετῶν. Πρόσφατα μέ ἀπόφασί της ἐκδήλωσε τήν «ἠθική συμπαράστασή της σέ γνωστό Ἱεράρχη, τοῦ ὁποῖου οἱ ἰδιόρρυθμες συμπεριφορές σκανδάλισαν τό ποίμνιο τῆς ἰδιαίτερης ἐπαρχίας του καί ὅχι μόνο, τιμώρησε μέ ἀπλή ἐπίπληξη (βλέπε ἀθώωση) Μητροπολίτη, γιά τή διακήρυξη καινοφανῶν ἐξωευαγγελικῶν θεωριῶν καί ἀπένειμε ἔπαινο καί εὐαρέσκεια σέ ἄλλο μέλος της γιά μόνη τή συμπλήρωση 36(!) στρογγυλῶν ἐτῶν ἀρχιερατείας (τό «36» ἀριθμητικῶς καί ὀλογράφως) χωρίς καμμία ἰδιαίτερη ἐκκλησιαστική ἢ θεολογική προσφορά. Καί μαζί μ' αὐτά ἀσχολήθηκε καί μέ ἄλλα ἡχηρά παρόμοια, ὅπως μέ τήν ἔκδοσιν ἐγκυκλίων καί ἀνακοινώσεων σχετικά μέ τὰ ἄμφω τῶν Ἱερέων καί τὰ ἐγκόλπια τῶν Ἀρχιερέων. Καί ἀπό τό ἄλλο μέρος, ὅταν ἓνας Μητροπολίτης, ὑπακούοντας στήν ἀρχιερατική του συνείδηση, ἔλαβε τό θάρρος καί σέ ἐπίσημη συνεδρία τῆς Ἱεραρχίας διακήρυξε ὡς ἐντεταλμένος εἰσηγητής, μέ ἔντονη φωνή, ὅτι ὅλα, ὅσα διαπράχθηκαν σέ βάρος τῶν ἀρχικά δώδεκα καί, τελικά,

δύο Ἀρχιερέων, θά καταγραφοῦν ὡς ὀλέθρια σφάλματα τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας καί ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ἄμεση ἐπανόρθωση, ἡ κατάληξη ἦταν, ἡ γενναία αὐτή εἰσήγηση καί προτροπή νά χαρακτηρισθεῖ ὡς «χυδαία», ὅπως ὁ βαρὺς αὐτός χαρακτηρισμός δημοσιεύθηκε στόν ἡμερήσιο Τύπο καί μεταδόθηκε καί ἀπό τὰ τηλεοπτικά δίκτυα.

Καί ὁ λαλίστατος καί πολυπράγμων Ἀρχιεπίσκοπος **«ἰδὼν τὸν σεισμόν καί τὰ γενόμενα»** τὰ ἀντιπαρέχεται. Σιωπᾷ καί ἀδιαφορεῖ. Ἀφήνει τίς φωνές αὐτές, πού τόσο εὐγλωττα ἀναγνωρίζουν καί ὁμολογοῦν σοβαρότητα ἐκκλησιαστικά σφάλματα, νά τίς καλύψει ἡ λήθη μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου. Συνεχίζει μέ τήν ἴδια ἔνταση τήν προσφιλή του ἀνεκδοτολογία. Καί πάντοτε, σέ στάση προσοχῆς, μπροστά στίς παρατεταγμένες κάμερες τῶν τηλεοράσεων.

Καί τό ἀναγκαῖο συμπέρασμα. Ὅλες οἱ παραπάνω συγκλονιστικές ὁμολογίες καί διαπιστώσεις σηματοδοτοῦν τό καθῆκον καί τήν ὑποχρέωση στήν ἐκκλησιαστική ἡγεσία νά ἀναθεωρήσει ὅλα τὰ κακῶς καί ἀντικανονικῶς γενόμενα καί νά ἀποκαταστήσει χωρίς ἄλλη καθυστέρηση τήν κανονική τάξη. Τοῦτο ἐπιβάλλεται ὅχι γιά τήν προσωπική δικαίωση τῶν ἀδίκως σφαγιασθέντων δώδεκα Ἀρχιερέων, «ζώντων τε καί κεκοιμημένων», ἀλλά κυρίως καί πρωτίστως γιά τήν ἀποκατάσταση, ἔστω καί τώρα, τοῦ κύρους τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας, πού τόσο βαριά τραυματίσθηκε.

Συν.

12 Ἀπριλίου 1994

«Ἐξοχώτατε.

..Σᾶς Πληροφορῶ, ὅτι οὐδεμία ἀπολύτως Ἱερά Σύνοδος, οὔτε ἡ περυσινή, οὔτε ἡ φετινή, τῆς ὁποίας εἶμαι μέλος, οὔτε ἡ τελευταία Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας πού συνήλθε πέρυσι τό καλοκαίρι, συνεζήτησε ἢ ἐζήτησε ἀπό τήν Κυβέρνησι τήν ἄρσι τῶν διαταγμάτων ἐγκαταστάσεως τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν».

+ Ὁ Πειραιῶς Καλλίνικος

Στροφή ή διαστροφή;

Απότομη αλλαγή πολιτικής και τακτικής. Μετακίνηση από τήν καθιερωμένη εμφάνιση και χρήση λόγου, ύφους και επιχειρημάτων, πού δέν συνοδεύεται και από τήν απαραίτητη εξήγηση. Στροφή 180°, πού δέν δικαιώνει τό αγωνιστικό ἱμαῖ τοῦ ἡγετικοῦ(;) ἀρχιεπισκοπικοῦ προσώπου και δέν ἀναπαύει τήν πλατειά κοινότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ἀπό τό πρῶτο ἴσαμε τό δεύτερο Σαββατοκύριακο τοῦ Μαΐου ἐμφάνισε πρόσωπο παθιασμένου μαχητῆ. Ξιφούλκησε πρὸς κάθε κατεύθυνση. Πρὸς τήν πολιτική ἡγεσία, πού σύρεται πίσω ἀπὸ τό ἄρμα τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Πρὸς τοὺς κουλτουριάρηδες, πού μαγεύονται ἀπὸ τίς γιγαντοαφίσες τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ. Πρὸς τήν ἐπηρεμένη διανόηση, πού ἐπαγγέλλεται καινούς, ἀλλὰ κενούς παραδείσους. Μὲ σκληρό λόγο και μέ ἀπανωτές ἀναφορές σιγημάτισε ὅλους ἐκείνους, πού πασχίζουν νά ἀπαλείφουν ἀπὸ τά δελτία τῶν ἀστυνομικῶν ταυτοτήτων τήν ἔνδειξη τοῦ θρησκευματος και ἀπὸ τίς καρδιές τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων τήν πνευματική ταυτότητα, τῇ χαραγμένη ἀπὸ τό σεπτὸ χέρι τῶν προγόνων και ἐπικυρωμένη μέ τό αἷμα τῶν μαρτύρων. Στράφηκε, μέ ἀναμ-

μένη ἔκφραση, πρὸς ὅλους. Καί μίλησε γιὰ ὅλα. Μὲ ἔνταση και μέ πάθος. Ξέχυσε τήν πικρία του. Σήμανε συναγερμό. Διατύπωσε ἀπειλές. Ἀλλά, πρὶν ἀκόμα φτάσει στή μέση ὁ ἀγωνιστικός μήνας, ἔκανε ἀπότομη στάση και γύρισε πίσω. Ἀνέτρεψε τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του. Καί, πρῶτος αὐτός, ἔδωσε τό σῆμα τοῦ κατευνασμοῦ. Τῆς ὑποστολῆς τῆς ἀγωνιστικῆς σημαίας. Καί τῆς σιγῆς τῶν λεκτικῶν πυροβόλων. Μίλησε γιὰ χαμήλωμα τῶν τόνων. Γιὰ ἐπικοινωνιακὸ διάλογο, πού θά βοηθήσει στή χάραξη κοινῆς πορείας και στήν ἀλληλοκατανόηση. Γιὰ εἰρηνική διευθέτηση τῶν διαφορῶν, πού ἀντιπαραθέτουν τήν Πολιτεία πρὸς τήν Ἐκκλησία.

Δέν θά ἐπιτρέψω στή γραφίδα μου νά ἐνισχύσει τό φωτισμὸ τῶν γεγονότων, γιὰ νά μεγεθύνει τίς ἐντυπώσεις και νά ἐπηρεάσει, θετικά ἢ ἀρνητικά τοὺς ἀποδέκτες τῶν κρίσεων μου. Θά τά παρουσιάσω ἀπλά και σταράτα. Ἔτσι, ὅπως ἐξελίχθηκαν και ὅπως τά ἐμφάνισαν οἱ δημοσιογράφοι. Αὐτοί, πού, κατὰ πλειοψηφία, διαλέγονται και διαπλέκονται μέ τόν σημερινὸ προκαθήμενο. Καί αὐτοί, πού μερίζονται και ἀπολαμβάνουν πλουσιοπάροχα τήν τράπεζα τῶν ποικίλων ὠφελημάτων.

Τὴν Τρίτη, 9 Μαΐου, ὁ δημοσιογράφος

καί στενός συνεργάτης του Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, πού ἔχει ἀναλάβει τήν ἀποστολή νά διοχετεύει στήν κοινή γνώμη μόνο τήν ἐπεξεργασμένη καί μακιγιαρισμένη εἰκόνα τοῦ προϊσταμένου του, ἔγραφε στήν ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Τύπος»: «Ὁ “κεραυνός” τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὅτι “ὁ λαός δέν πρέπει νά ἀγνοεῖται” καί τό ἀδειασμα ἀπό τόν κυβερνητικό ἐκπρόσωπο κ. Δημ. Ρέππα, ὁ ὁποῖος εἶπε ὅτι “ἡ κυβέρνησις δέν προτίθεται νά ἀλλάξει κάτι στό ἰσχύον πλαίσιο σχέσεων Πολιτείας-Ἐκκλησίας”, ἀνάγκασαν τόν ὑπουργό Δικαιοσύνης κ. Μιχ. Σταθόπουλο νά “μαζέψει” τίς προχθεσινές δηλώσεις του σέ θέματα πού εἶναι εὐαίσθητα γιά τήν Ἐκκλησία...».

Λίγο πιό κάτω, στό ἴδιο ἄρθρο τοῦ κόλακα δημοσιογράφου, καταχωρεῖται ἡ ἐξῆς πληροφορία: «Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος χθές τό πρωῒ προσερχόμενος στήν αἴθουσα ὅπου διεξήγετο τό Διεθνές Θεολογικό Συνέδριο ρωτήθηκε ἀπό δημοσιογράφο γιά τό τί ἀπαντᾷ στό “γάντι, πού ἔρριξε στήν Ἐκκλησία” ὁ ἐξωκοινοβουλευτικός ὑπουργός τῆς Δικαιοσύνης. Καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπάντησε μέ μιᾷ βραχυτάτη, ἀλλά μέ πολύ νόημα δήλωση: “Σ” αὐτόν τόν τόπο ὑπάρχει ἕνας παράγων, ὁ ὁποῖος οὔτε μπορεῖ, οὔτε πρέπει νά ἀγνοεῖται. Εἶναι ὁ λαός. Μόνον αὐτό ἔχω νά πῶ καί τίποτε ἄλλο».

Τήν ἴδια μέρα, ἡ ἐφημερίδα «Βραδυνή», δημοσιοποιοῦσε καί μιᾷ ἄλλῃ σκληρῇ δήλωση τοῦ προκαθημένου, πού προηγήθηκε: «Ἀξίζει στό σημεῖο αὐτό νά σημειωθεῖ ὅτι δύο ἡμέρες πρὶν ἀπό τή συνέντευξη τοῦ ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, τό Σάββατο, ὁ

Χριστόδουλος, ἀπό ἄμβωνος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ ἁγ. Θωμᾶ Ἀμπελοκήπων χαρακτήρισε “ἐγκλημα κατὰ τῆς ἱστορίας τοῦ τόπου καί τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ” ὁποιοδήποτε ἐνδεχόμενο διαχωρισμοῦ Ἐκκλησίας-κράτους».

Στίς 11 Μαΐου ἡ ἐφημερίδα «Ἀθηναϊκή» καταχώρησε μιᾷ ἄλλῃ σκληρῇ δήλωση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου: «Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χριστόδουλος σέ ἐπίσκεψή του στό 39^ο Λύκειο Ἀθηνῶν ἀφιέρωσε τό μεγαλύτερο μέρος τῆς ὁμιλίας του στούς “ὁδοστρωτήρες” πού ἐπιχειροῦν νά ἐξαλείφουν τήν παράδοση καί τήν ὁρθόδοξη πίστη. “Κρατήστε τόν Ἑλληνισμό καί τήν Ὀρθοδοξία. Εἶναι τά θεμέλιά μας πάνω στό ὅποια θά στηριχτοῦμε προκειμένου οἱ “ὁδοστρωτήρες” νά μή μᾶς κάνουν ἀλοιφή καί σοῦπα. Γι’ αὐτό ἐμεῖς πρέπει νά διατηρήσουμε τό σχῆμα μας”».

Τή Δευτέρα, 15 Μαΐου, ἡ ἐφημερίδα «Ἐθνος», ἔδινε ἕνα συνοπτικό πῖνακα τῶν ξεσπασμάτων, πού σημείωσε ἡ ἀρχιεπισκοπική καρδιά καί ἡ ἀρχιεπισκοπική γλώσσα κατὰ τό Σαββατοκύριακο, πού προηγήθηκε.

«Ὁ λαός μας στή συντριπτική του πλειοψηφία προσυπογράφει τά λεγόμενά μου. Ὅσο γίνεи δημοφήσιμα γιά νά δοῦμε τί θέλει ὁ λαός. Δέν θά γίνουμε νεκροθάφτες τοῦ ἔθνους μας».

«Εἶναι ντροπή γιά τό ἔθνος νά ἔχουμε διανοούμενους πού τά ἔχουν ξεπουλήσει ὅλα».

«Δέν θά ξεπουλήσουμε τά πάντα γιά νά μᾶς ἀναγνωρίσουν οἱ σύγχρονοι προοδευτικαῖοι».

«Στή συνέχεια, μιλώντας από τόν Ραδιοφωνικό Σταθμό της Ἐκκλησίας, ἐπιτέθηκε στόν ὑπουργό Δικαιοσύνης καί σέ ὄλους ἐκείνους, πού δῆθεν ὑπερασπίζονται, ὅπως εἶπε, τά θρησκευτικά δικαιώματα τῶν μειονοτήτων. “Φθάσαμε, εἶπε, νά προστατεύονται περισσότερο οἱ μειονότητες. Δέν εἶναι δυνατόν, συνέχισε, νά ὑπηρετοῦν ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι τή στρατιωτική τους θητεία καί ἐλάχιστοι νά ἐπικαλοῦνται λόγους συνειδήσεως. Δηλαδή, τόνισε, τώρα θά ἀντιστραφοῦν οἱ ὅροι καί τό 97% τῶν ὀρθοδόξων θά βρεθεῖ σέ χειρότερη μοῖρα ἀπό τό 3%”».

Ἡ ἐφημερίδα «Κοινωνία» τῆς 15ης Μαΐου διέσωσε καί μιᾶ ἄλλη ἀτάκα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, μέ τήν ὁποία κατακεραύνωσε ὄλους τούς ἀρνητές τῆς πνευματικῆς μας παράδοσης καί, κατὰ τεκμήριο, ἐκσυγχρονιστές.

«Δέν καταλαβαίνω αὐτή τήν ξενολαγνεία καί τήν ὑποτίμηση τοῦ πολιτισμοῦ μας ἀπό μέρους ὀρισμένων, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν πώς γιά νά γίνουμε τάχα Εὐρωπαῖοι πρέπει νά ἀπαρνηθοῦμε τήν παράδοσή μας. Θά ἀντισταθοῦμε καί θά ἀντιδράσουμε σέ αὐτή τήν κίνηση».



Αὐτά καί ἄλλα πολλά λεκτικά βλήματα ἐκτόξευσε ὁ Μακαριώτατος στά χρονικά περιθώρια τῆς μιᾶς ἐβδομάδας, πού τόν συνέχισε τό πολεμικό του μένος.

Καί, ξαφνικά, ὁ μαχητής ἔγινε δειλός. Τό λιοντάρι μεταμορφώθηκε σέ λαγό. Ὁ πάνοπλος στρατηγός σέ ἀντιρρησία συνειδήσεως.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ἀφοῦ σκίασε τόν οὐρανό μέ τούς καπνοῦς

τῶν ὄπλων του καί γέμισε τόν αἰθέρα μέ τίς ἐκπυρσοκροτήσεις τῆς καρδιάς του, σίγησε ἀπότομα. Ἐμεινε παγερό ἄγαλμα. Καί τό μόνο, πού τόλμησε νά φελλίσει ἦταν ἡ φράση τῆς ἡττοπάθειας: «Νά χαμηλώσουμε τούς τόνους».

Ὁ «ἐξ ἀπορρήτων» δημοσιογράφος ἔγραψε στίς 18 Μαΐου: «Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος γιά τό θέμα τῶν ἀστυνομικῶν ταυτοτήτων τόνισε ὅτι πρέπει νά ἐπικρατήσῃ ψυχραιμία καί νά κυριαρχήσῃ ἡ νηφαλιότητα, προκειμένου νά ἀντιμετωπιστεῖ τό ζήτημα. Καί πρόσθεσε: “Ἐν θερμῷ δέν πρόκειται νά γίνῃ τίποτε, δέν πρέπει νά γίνουν συνομιλίες σέ ὀξύμενο κλίμα ἀλλά σέ πνεῦμα νηφάλιο καί ψύχραιμο”».

Ἡ αἰφνίδια μεταστροφή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀπό τήν ἐπίθεση στήν ἄμυνα, ἀπό τό συναγερμό στή νηφαλιότητα, δημιουργεῖ σειρά ἐρωτηματικῶν.



1. Δέν ἤξερε ὁ Μακαριώτατος, ὅτι «ἐν θερμῷ δέν πρόκειται νά γίνῃ τίποτε»; Ἄν τό ἤξερε γιατί κήρυξε πόλεμο; Γιατί βγήκε στά παράθυρα τῶν τηλεοράσεων καί αἰφνίδιασε τούς πάντες μέ τίς χειροβομβίδες τῶν ἐμπρηστικῶν λόγων του; Πότε ἀνακάλυψε, πώς μέ τόν πόλεμο δέν γίνεταί τίποτα; Ἡ γέτης αὐτός, ὅπως θέλει νά αὐτοαποκαλεῖται, γιατί ξεσήκωσε τό λαό καί, σέ πέντε μόνο μέρες σάλπισε ὑποχώρηση; Ἄν τά θέματα, γιά τά ὁποῖα κήρυξε γενική ἐπιστράτευση καί ζήτησε δημοψήφισμα, εἶναι σοβαρά, πώς καί γιά ποῖο λόγο ἔκανε τήν αἰνιγματική στροφή καί ὕψωσε τή λευκή σημαία τῆς συνθηκολόγησης; Ἄν, πάλι, τά θέματα, πού προέκυψαν, δέν εἶναι τέτοια, πού νά θίγουν τήν

πνευματική αὐτοσυνειδησία τοῦ λαοῦ καὶ νὰ καταλύουν τὴν ἀτίμητη παράδοση, γιατί σάλπισε πόλεμο;

Ἡ μεταστροφή του ἀπὸ τὴ μιά μέρα στὴν ἄλλη εἶναι μιά πράξη, πού δέν τὸν διακαίώνει καὶ δέν τὸν καταξιώνει ὡς ἡγέτη. Τὸν ἀφήνει ἔκθετο. Καὶ τὸν ὑποχρεώνει νὰ ἀπολογηθεῖ στοῦ σώμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ σ' ὁλόκληρο τὸν ἑλληνικὸ λαό.

2. Εἶναι γνωστό, ὅτι ἡ μεταστροφή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, ἡ ὑποχώρησή του ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης στὴν τράπεζα τῶν διαπραγματεύσεων, συνέβηκε μετὰ τὴν ἐπίσκεψή στοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ μέγαρο τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων. Ἀραγε τί συνέβηκε; Ὁ ὑπουργὸς ἔπεισε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, ὅτι ὁ ξεσηκωμός του καὶ οἱ πολεμικὲς ἰσχύς του ἦταν ἀνεπίκαιρες καὶ δίχως ἀντικείμενο; Ἄν αὐτὸ εἶναι ἔτσι, τότε χρεώνεται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος γιὰ προχειρότητα καὶ γιὰ ἀνεπικαιρότητα τῶν κινήσεων του καὶ τῶν ἐκρήξεων του. Ἀποδεικνύεται, πὼς δέν παρακολουθεῖ ἄμεσα καὶ προσεκτικὰ τὰ γεγονότα, πὼς δέν ἔχει προσωπικὴ ἄποψη καὶ πὼς ἀφήνεται στίς παρορμήσεις τῆς στιγμῆς. Πὼς παρασύρεται ἀπὸ τὸ περιβάλλον του ἢ ἀπὸ τὴ φιλοδοξία του νὰ ἐμφανιστεῖ μπροστάρης σέ μεγάλους καὶ νικηφόρους ἀγῶνες. Ἄν, πάλι, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέν πείστηκε ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Πολιτείας, ἀλλὰ ἀναγκάστηκε νὰ κάνει πίσω καὶ νὰ ταμπουρωθεῖ στοῦ στέγαστρο τῆς νηφαλιότητας, τότε ἀποδεικνύεται δειλὸς καὶ ρίψασπις. Σήκωσε τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ δόρυ γιὰ νὰ πολεμήσει. Καί, μόλις τοῦ κούνησαν τὸ δάχτυλο οἱ ἐκπρόσωποι τῆς κρατικῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ πάτησαν τὸν κάλο, κατέβασε ἀπότομα τὸ δόρυ, πέταξε καὶ τὴν ἀσπίδα κάτω καὶ

προσποιήθηκε τὸ νομοταγῇ καὶ τὸ νηφάλιο κήρυκα τῶν χαμηλῶν τόνων.

3. Ἄν τὸ φυτίλι τοῦ πολέμου δέν τὸ πυροδοτοῦσε ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἀλλὰ τὸ ἀναβαν ἄλλοι, οἱ Ἐπίσκοποι, πού ὑποτίθεται πὼς μερίζονται μαζί του τὴν εὐθύνη τῆς πορείας τῆς Ἐκκλησίας στοῦ σύγχρονο κόσμο ἢ οἱ προβληματισμένοι λαϊκοί, θὰ μπορούσε νὰ βγεῖ στὴ δημοσίαν, ὡς νηφάλιος πνευματικὸς πατέρας καὶ νὰ δώσει τὸ σύνθημα τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ γόνιμου διαλόγου μέ τὴν ἀντίθετη παράταξη. Ἀπὸ τὴ στιγμή, πού τὴν εὐθύνη τῆς πυροδότησης τὴν κράτησε γιὰ προνόμιό του καὶ γιὰ ἱστορικό στεφάνι δόξας του, ἡ μεταστροφή του τὸν ὑποβιβάζει καὶ τὸν ἐξουθενώνει. Ἐγγράφεται στοῦ βαρὺ καταλογισμὸ τῆς δειλίας καὶ τῆς ἀτολμίας. Τῶν ὑπολογισμῶν καὶ τῶν ἐντυπωσιασμῶν.



Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, μέ τὴν ἀπότομη στροφή του, ἔδωσε τὸ στίγμα τῆς προσωπικότητάς του. Εἶναι ἄριστος στὴν πρόκληση θορύβου γύρω ἀπὸ τὸ ἄτομό του. Ἀλλὰ μηδενίζεται στὴν τακτικὴ καὶ στὸν ἡρωϊσμό τῆς μάχης. Ξέρει νὰ παίζει στοῦ χρηματιστήριου τῆς δημοτικότητάς. Ἀλλὰ δὲ βρίσκει τὸ θάρρος νὰ βγεῖ στοῦ ἀνοιχτοῦ πεδίου τῆς ἀναμέτρησης. Ἐχει τὴν εὐχέρεια νὰ καταθέτει στὴν τράπεζα τῆς δημοσιογραφίας ἡχηρὲς ἀτάκες. Ἀλλὰ δέν εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐπιδειλεῖ παράδειγμα γενναίου ἀγωνιστῆ, ἔτοιμου νὰ προσφέρει θυσία προνομίων καὶ αἵματος στὴ βάση τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ.

Στὴν ἐπίσημη καὶ ὑπεύθυνη διακονία, πού ἀσκεῖ, θὰ ἐντυπωσιάζει μέ τίς φωνές καὶ τίς οὐρανομήκειες κραυγές. Καί θὰ ἀπογοητεύει μέ τίς ὑποχωρήσεις του καὶ μέ τοὺς συμβιβασμούς του.

ΨΙΘΥΡΟΙ

Οι φωτεινές(;;) πρωτοβουλίες.

Ο κ. Κουμαριανός μās έδωσε πρωτότυπα στοιχεία της εξαίρετης δραστηριότητας του προκαθημένου της Έκκλησίας της Ελλάδος, πού συμπλήρωσε δυό χρόνια θητείας στον επίζηλο θρόνο των Αθηνών.

Μίλησε γιά τή σύγκληση της Έπαρχίας κατά τον Οκτώβριο του 1998 και γιά τίς αποφάσεις, πού, κατά τούς αμερόληπτους παρατηρητές ταλαντεύονταν από τήν τραγικότητα ίσαμε τή φαιδρότητα, αλλά γιά τόν κ. Κουμαριανό ήταν ιστορικές και θεόπνευστες. Καί, ανάμεσα στά πολλά, μās είπε: *«Τότε έκλεισε γιά τήν Έκκλησία και τό θέμα της διαχείρισης των οικονομικών της, ενώ αποφασίστηκε και ή ίδρυση από τήν Έκκλησία βρεφονηπιακών σταθμών».*

Πώς περικλείονται σέ μιά πρόταση τά δυό θέματα, τό κλείσιμο του θέματος της διαχείρισης των οικονομικών και τό άνοιγμα των βρεφονηπιακών σταθμών, μόνο ό κ. Κουμαριανός μπορεί νά μās τό εξηγήσει. Ίσως νά σκέφτηκαν οί Συνοδικοί Πατέρες και προπάντων ό πρόεδρος Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ότι εκείνοι, πού άσκησαν τή διαχείριση και τά έκαναν άνω κάτω, θά πρέπει νά έγκλειστούν σέ βρεφονηπιακούς σταθμούς, γιά νά σωφρονιστούν και νά μάθουν νά φέρονται μέ άνδρική αξιοπρέπεια.

Όμως, πρέπει νά υπογραμμιστεί, ότι ίσαμε τώρα, δυό χρόνια μετά τήν άπόφαση εκείνη, οί βρεφονηπιακοί σταθμοί δέν έχουν γίνει. Βρίσκονται μόνο στά «πρακτικά» της Έπαρχίας και στίς βιντεοκασέτες, πού περιέχουν τίς άπραγματοποίητες ύποσχέσεις του κ. Χριστοδούλου.

Όσο γιά τό κλείσιμο του φακέλλου των οικονομικών σκανδάλων, δυό χρόνια τώρα

άγωνίζονται οί περί τόν κ. Χριστόδουλο νά ταπώσουν τήν ύπόθεση, αλλά δέν τά καταφέρνουν. Έπανέρχεται στήν επιφάνεια. Καί μέ τήν άπειλή, μάλιστα, νά συμπαρασύρει στο βυθό της ένοχής πολύ ύψηλά ιστάμενα άρχιερατικά κεφάλια.

«...Καί πάσης τηλοψίας».

Εύρηματικός δημοσιογραφικός κάλαμος άπένειμε στον Άρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο ένα καινούργιο τίτλο, πού δέν είναι τίτλος ψιλός, δίχως άντίκρουσμα και δίχως νόημα. Άποτελεί σηματοδότηση των τάσεων, πού εκδήλωσε ό κ. Χριστόδουλος από τήν πρώτη στιγμή, πού άνέθηκε θριαμβικά και ύπεροπτικά τά σκαλοπάτια του άρχιεπισκοπικού θρόνου. Καί ό νέος τίτλος, ρεαλιστικός και γοητευτικός είναι αυτός: «Άρχιεπίσκοπος Άθηνών και πάσης τηλοψίας».

Δέν πιστεύουμε, πώς θά βρεθεί Έλληνας πολίτης, πού θά άρνηθεί νά προσφωνήσει τόν κ. Χριστόδουλο μέ τόν καινούργιο του τίτλο. Ό τίτλος «πάσης Ελλάδος» είναι χωρίς κανένα άντίκρουσμα. Ό Άρχιεπίσκοπος δέν έχει καμμία δικαιοδοσία νά παρέμβει στή ζωή και στήν όργάνωση της ποιμαντικής διακονίας των Μητροπολιτικών διαμερισμάτων της Έκκλησίας της Ελλάδος. Οί Μητροπολίτες είναι αυτόνομοι και αυτεξούσιοι και κανένας δέν έχει τό δικαίωμα νά τούς καθυποτάξει και νά τούς διατάξει. Γι' αυτό και τό «πάσης Ελλάδος», πού προσέθεσε ό Άθηνών στον τίτλο του και στή φήμη του, δέν έχει καμμία επίπτωση και δέ στοιχειοθετεί καμμία σχέση ύπερεξουσίας. Είναι κενός τίτλος, όπως κενοί τίτλοι είναι και οί χαρακτηρισμοί των Μητροπολιτών της Βορείου Ελλάδος ως «ύπερτίμων και έξάρχων» περιοχών, πού βρίσκονται έξω από τή δικαιοδοσία τους και έξω από τήν ποιμαντική φροντίδα τους.

Άντίθετα, ό καινούργιος τίτλος του Μακαριωτάτου βρίσκεται μέσα στον κύκλο των ενδιαφερόντων του και των επιδιώξεών του. Τόν σκιαγραφεί και τόν χαρακτηρίζει. Ό κ. Χριστόδουλος είναι ό άνθρωπος της

τηλοψίας. Καί δέν ὑπάρχει τηλεοπτικός σταθμός, πού νά μὴν ἀσχολεῖται, σέ εἰκοσιτετράωρη βάση, μέ τὰ χαμόγελά του ἢ μέ τούς θυμούς του. Καλύπτει ὁλόκληρη τὴν τηλοψία. Εἶναι πάσης τηλοψίας.

Τώρα ἂν αὐτός ὁ τίτλος εἶναι τιμητικός γιὰ τόν προκαθήμενο καί ἂν ἀνεβάζει τίς μετοχές του, ἢ, ἀντίθετα, ἂν τόν μπουζουριάζει στό συρφετό τῶν χολλυγουντιανῶν παραγόντων, πού κερδίζουν τὴν παγκόσμια φήμη μέ τὰ ἀτέλειωτα τηλεοπτικά τους καμώματα, αὐτό εἶναι ἄλλο θέμα. Θέμα καί προσωπικό τοῦ κ. Χριστοδούλου, ἀλλά καί τοῦ λαοῦ, πού ἀναζητᾷ τὴ σωφροσύνη καί τὴν πνευματικὴ σεμνότητα στά πρόσωπα τῶν ποιμένων του.

Οἱ χειροπέδες γιὰ τούς ἱερεῖς.

Τὰ ἀνυπεράσπιστα θύματα τοῦ αἵωνα μας εἶναι οἱ ἱερεῖς μας. Τούτῃ τῇ στιγμῇ, ἀκόμα καί ἐκεῖ, πού εἶχε κυριαρχήσει ὁ νόμος τῆς αὐθαιρεσίας καί τῆς βίας, δηλαδή στίς χῶρες τοῦ πρῶην ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ, ἀλλά καί στίς ὑπανάπτукτες, τριτοκοσμικές περιοχές τοῦ πλανῆτη, ὅλοι μιλοῦν καί ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί γιὰ τὴν ὑποχρέωση δίκαιης δίκης ἐκ μέρους τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Δικαίου. Μόνο ἡ διοίκηση τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας ὁδεύει σέ καθυστερημένο μῆκος κύματος. Ἀνίκανη νά ἀφουγκραστεῖ τὴν καθολικὴ ἀγωνία, παλεύει πεισματικά καί ἀπεγνωσμένα, γιὰ νά περάσει τίς χειροπέδες τῆς ἀνελευθερίας στοὺς λειτουργοὺς τοῦ Θεοσαστηρίου.

Μόλις τελευταία, ὅταν δημιουργήθηκε ὁ σάλος γιὰ τὰ στοιχεῖα τῶν νέων ταυτοτήτων, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δέ βρῆκε ἄλλο αἶτημα νά προβάλει στά κυβερνητικά στελέχη, ὡς ἀντάλλαγμα γιὰ τὴν ἄτακτη ὑποχώρησή του ἀπὸ τίς ἀρχικές θέσεις του καί τίς ἐμπρηστικές δηλώσεις του, παρά τὸ αἶτημα νά ἀκυρωθεῖ ὁ νόμος, ὁ ὁποῖος δίνει τὸ δικαίωμα στοὺς ἱερωμένους, Ἐπισκόπους καί ἱερεῖς, στὴν περίπτωση, πού ἐγκαλοῦνται, νά προσέρχονται στά

ἐκκλησιαστικά δικαστήρια μέ τὴ συμπαράσταση συνηγόρου.

Ὑποτίθεται, πὼς κάποτε, στά νεανικά του χρόνια ὁ σημερινός Ἀρχιεπίσκοπος ἔσκυψε στά κείμενα τῆς νομικῆς ἐπιστήμης καί εἶδε, πὼς τὸ δικαίωμα τῆς νομικῆς προστασίας τῶν κατηγορουμένων εἶναι ἀναφαίρετο. Πὼς τὸ καλύπτει τὸ Σύνταγμα τῆς Χώρας καί πὼς κανένας δέν μπορεῖ νά τὸ φαλκιδεῦσει. Τώρα, ὅμως, ἀπὸ τὴν ἐξέδρα τῆς ἐξουσίας, λησμονεῖ ἐκεῖνα, πού ἔμαθε καί ἐκεῖνα, πού στηρίζει ἡ πανανθρώπινη εὐαισθησία. Καί ζητᾷ ἐπίμονα νά καταργηθεῖ ὁ Νόμος καί νά μείνουν ἀνυπεράσπιστοι οἱ λειτουργοὶ μπροστά στὴν αὐθαιρεσία τῶν ὀργάνων τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων. Νά προσέρχονται μέ μόνη συνηγορία τὴν ἀπειρία καί τὸ φόβο κάποιου ἱερωμένου, πού μῆτε τούς νόμους γνωρίζει, μῆτε τὸ θάρρος διαθέτει, νά ἀντιπαταχτεῖ στὴν πανίσχυρη δεσποτικὴ κακοβουλία, πού ἐνθρονίζεται στίς δικαστικές ἔδρες ἀποκλειστικά καί μόνο γιὰ νά συνθλίψει τούς ἀμφισβητιέες τῆς δικῆς τους ὑπεροχῆς(!) καί παντοδυναμίας.

Αὐτὸ ζήτησε ὁ κ. Χριστόδουλος ἀπὸ τὸν ὑπουργό Παιδείας, πού τὸν ἐπισκέφθηκε στίς 17 Μαΐου.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πειστήριο τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς παρακμῆς.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 190 11 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.